

Клята-та вдовица винаги проливала слъзы за мъжя си — за-
что-то и селаченки-ты умѣятъ да либятъ! — Отъ день на день
линѣла и стаяла по-слаба и вече не могила работи; само една
Цвѣтана, — коя-то по бащинж-тж си сирѣчь останѣла сираче на
15 години — само Цвѣтана, безъ да си жали зеленж младость,
безъ да ѝ ся свиди за рѣдкж хубость, трудила ся и денѣи нощъ:
ткала платно, плела чорапы, пролѣтъ брала цвѣте, та вила кыткы,
а лѣтъ брала ягоды, яблѣкы и круши — и носила, та продавала
въ градъ. Чувствителна-та добра баба, като гледала какъ неу-
морно ся труди дъщеря ѝ, често ѣж пригржщала и стискала до
срѣдце-то си, наричала ѣж Божж милость, хранителкж, пазителкж
на нейнж-тж старость, и молила Бога да ѝ заплати за всичко, что
прави тя за майкж си.

» Господъ ми е далъ рѣцъ, за да работж, » говорила Цвѣ-
тана, » ты си мя хранила на гржды-ты си съ млѣко, гледала мя
си и лѣстила ми си, доклѣ бѣхъ дѣте: сега е мой рядъ да тя
гледамъ. Недѣй ся грыжи толкова, прѣстани отъ да плачешъ: слъ-
зы-ты ни не щжть съживять башж ми.»

Нъ често хубава Цвѣтана не могла да удръжи свои-ты си
слъзы — Охъ! тя знаеше, че имала башж, па сега го нѣма;
нъ за да утѣши майкж си, тя залягала да таи сръ-
дечнж-тж си печаль и да ся показва мирна и весела.

— » На оня свѣтъ, мила Цвѣтано, » отговоряла угрыжена-та
баба, »на оня свѣтъ щж запрж отъ да плачж. Тамъ, казвать, ще
бжде все весело; и азъ наздраво щж бждж весела, кога видж ба-
шж ти. Сега само не ми ся ще да умрж; — что бы станѣла ты
безъ мене? Кому щж тя остава? Не, не, дай Боже! прѣвъ да
тя задомѣж, та да тя направѣж честитж! може бы наи-ще ся наско-
ро нѣкой добъръ момѣкж; тогава като дамъ благословіѣж вамъ,
милы мои чада, прѣкрѣсти-щж ся и тихомъ лѣгнж-щж си въ чер-
нж земѣж.»